

1. Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
2. Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.9.2004

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-167/05)

(2005/C 171/11)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 14 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Ström van Liera i K. Grossa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Szwecji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że stosując podatki wewnętrzne, za pomocą których w sposób pośredni chronione jest piwo, produkowane głównie w Szwecji, przed winem, przywożonym głównie z innych Państw Członkowskich, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 90 WE;
2. obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Napoje alkoholowe sprzedawane są w Szwecji indywidualnym konsumentom przez stanowiący własność państwa monopol sprzedaży detalicznej Systembolaget AB. Mocne piwa, to jest

piwa o zawierające ponad 3.5 % alkoholu oraz wina sprzedawane są przez Systembolaget AB. Lekkie wina w średnim przedziale cenowym są postrzegane jako produkt zamienny z mocnym piwem.

Piwo podlega podatkowi od napojów alkoholowych, który przeciętnie i procentowo jest znacznie niższy od analogicznego podatku stosowanego do wina. Nie przedstawiono żadnego uzasadnienia takiej różnicy w tym selektywnym podatku. Różnica w podatku wpływa na cenę produktów. Różnica ta jest powiększona przez zastosowanie do tych produktów podatku VAT o stawce 25 %.

Wpływ tego podatku na cenę omawianych produktów może zakłócać konkurencję między towarami, a wewnętrzne podatki o selektywnym charakterze mogą wzmacniać krajowe struktury spożycia, zmniejszać potencjalne spożycie wina i poprzez to mogą w sposób pośredni chronić piwo na niekorzyść wina.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-180/05)

(2005/C 171/12)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Wouterę Wilsa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie stosując przepisów dotyczących prawa publicznego użyczenia zawartych w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (¹) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;

2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Dopóki nie zostanie przyjęty i nie wejdzie w życie règlement grand-ducal w sprawie wykonania art. 65 ustawy z dnia 18 kwietnia 2001 r. o prawie autorskim, wynagrodzenie z tytułu publicznego użyczenia — wymagane przez art. 5 ust. 1 dyrektywy 92/100 jako warunek pozwalający na zastosowanie odstępstwa od wyłącznego prawa, o którym mowa w art. 1 dyrektywy 92/100 — nie będzie skutecznie funkcjonowało. Zatem art. 1 i 5 dyrektywy 92/100 nie są prawidłowo stosowane.

(¹) Dz.U. L 346, str. 61

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-181/05)

(2005/C 171/13)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölkerę i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji do prawa niemieckiego przepisów art. 3 ust. 4, art. 5 ust. 4 i art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/53/EG (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

§ 1 ust. 3 zdanie pierwsze Altfahrzeug-Verordnung (rozporządzenie w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji) Repu-

bliki Federalnej Niemiec jest sprzeczny z przepisami dyrektywy 2000/53/EG, ponieważ art. 3 ust. 1 tej dyrektywy — w związku z art. 2 pkt 1 — stosuje się do wszystkich pojazdów klas M1 i N1 oraz do pojazdów specjalnego przeznaczenia. Przepisy niemieckiego Altfahrzeug-Verordnung stosuje się natomiast do pojazdów specjalnego przeznaczenia tylko o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony. Art. 3 ust. 4 dyrektywy wyłącza pojazdy specjalnego przeznaczenia z przepisów o ponownym użyciu i odzysku, ale nie z przepisów o zakazanych substancjach. Należy stwierdzić, że zgodnie z wymienionymi przepisami cechy produktu końcowego jednoznacznie określają zakres stosowania: jeżeli więc pojazd specjalnego przeznaczenia po dostosowaniu spełnia cechy klasy M1, podlega bezwzględnie zakresowi stosowania dyrektywy 2000/53. Ograniczenie stosowania na podstawie masy całkowitej narusza zatem dyrektywę.

§ 1 ust. 3 zdanie trzecie niemieckiego Altfahrzeug-Verordnung wyłącza z zakazu substancji „osprzęt, części pojazdów i inne przedmioty wyposażenia, które są niezbędne do szczególnego przeznaczenia”. Wyjątek ten nie jest objęty dyrektywą, ponieważ jej odpowiedni przepis stosuje się do wszystkich materiałów i części pojazdów, których głównym przeznaczeniem jest wykorzystanie w pojazdach objętych dyrektywą, włącznie z materiałami i częściami pojazdów, które są wymagane do szczególnego przeznaczenia.

Zgodnie z § 3 ust. 4 Altfahrzeug-Verordnung zasada nieodpłatnego zwrotu nie obowiązuje, jeżeli pojazd wycofywany z eksploatacji nie jest lub nie był ostatnio dopuszczony do ruchu zgodnie z przepisami niemieckiej procedury dopuszczenia do ruchu, jeżeli pojazd przed wycofaniem z eksploatacji zgodnie z przepisami niemieckiej procedury dopuszczenia do ruchu był dopuszczony krócej niż jeden miesiąc, jeżeli nie został przekazany dowód rejestracyjny lub jeżeli pojazd wycofywany z eksploatacji jest pojazdem z klasy M1 lub N1, który nie został wyprodukowany i zatwierdzony seryjnie i jednoetapowo. Wyjątki te nie są objęte dyrektywą.

§ 8 ust. 2 Altfahrzeug-Verordnung ogranicza zakaz substancji przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy do pojazdów wprowadzonych do obrotu po 1 lipca 2003 r. oraz do materiałów i części tych pojazdów. Ponieważ jednak zakaz substancji przewidziany w dyrektywie obejmuje wszystkie materiały i części pojazdów, które zostały wprowadzone do obrotu po 1 lipca 2003 r., ten przepis niemieckiego rozporządzenia narusza dyrektywę. Fakt, że w decyzjach 2002/525 i 5006/63 obok zawartych początkowo w załączniku II do dyrektywy wyjątków dotyczących części zamiennych przewidziane zostały dodatkowe wyjątki, nie może uzasadniać innej wykładni art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy, ponieważ konieczność